

Sanan selitystä

Tässä valaistaan lyhyesti kirkkovuoden kunkin pyhäpäivän yhtä raamatun tekstiä.

Meitä on käsketty Kristuksen nimessä rukoilemaan

Joh. 16:23-33

5. sunnuntai pääsiäisestä 9.5.

Kristuksen ylösnousemus muutti asioiden tilaa suuresti. ”Sinä päivänä” eli Kristuksen kuolleista noustua opetuslapset ymmärsivät paremmin: heidän ei tarvinnut enää kysellä. He tajusivat, että Jeesus oli voittanut, uusi aikakausi oli alkanut ja he olivat elämänliikkeessä mukana. Heidän rukouselämänsä sai uuden alun.

Jeesus puhuu avoimesti, ei enää vertauksin. Oppilaat ymmärtävät, että Jeesus on tullut Isän luota, kärsinyt, kuollut ja noussut ylös. Jeesus on Välittäjä, hänellä on valta, rukoukset ja pyynnöt esitetään Jeesuksen nimessä. ”Sinä päivänä” ja ”Tulee aika” viittaavat Jeesuksen ylösnousemisen jälkeiseen aikaan. Silloin hän ei enää ole näkyvästi omiensa luona mutta asuu heidän sydämessään ja rukoilee taivaassa heidän puolestaan. Heille on lähetetty Pyhä Henki, jossa he voivat rukoilla.

Rukous on Jumalan lasten suuri etuoikeus. Se on uusi suhde Isään, Jeesuksen hankkima välitön yhteys ikuisen Jumalaan. Tämä oikeus on sinullakin. Saat puhua rukouksessa Jumalalle. Me kristityt saamme rukoilla Jeesuksen nimessä. Kristus rukoilee seuraajien puolesta, heidän kanssaan ja myös heissä. ”Meillä on Isän luona puolustaja, joka on vanhurskas: Jeesus Kristus” (1. Joh. 2:1). Rukoile-

minen Jeesuksen nimessä on sitä, että meillä syntisillä on oikeus lähestyä pyhää Jumalaa Vapahtajan kautta. Jeesus rakensi yhteyden Isään ja pitää sen avoinna.

”Pyytäkää, niin saatte” on ihana lupaus. Sen äärellä ilmenee kuitenkin myös pettymyksiä. Moni sanoo: ”En ole saanut. Rukoilinko väärin? Eikö Jumala kuule? Onko Raamatun sana vanhentunut? Saako lupaukset ottaa todesta vai pitäisikö kulkea niiden ohi?”

En tiedä, miksei aina saa ja miksi usein joutuu odottamaan kauan. Katso silti Jeesukseen, joka kehottaa rukoilemaan.

Meille opetetaan siis rukouksen uskollisuutta. Siitä kertoo 2. Moos. 17:11. Mooses rukoili vuorella kansan puolesta. Niin kauan kuin Mooseksen kädet pysyivät koholla, olivat israelilaiset voitolla sodassa. Älköön rukous lakatko!

Jeesus rohkaisee: ”Pyytäkää minun nimessäni!” Emme aina saa sellaista vastausta kuin pyydämme. Olemme kuitenkin pyydettyämme usein saaneet monin verroin enemmän kuin ymmärsimme tai osasimme pyytää. Merkittävä rukousvastaus voi olla siinä, että me itse muutamme. Jumala tekee työtä sydämissä. Aikanaan nähdään vastauksiakin.

Myös rauha on suuri rukousvastaus. Jeesus lupaa omilleen sellaisen rauhan, jota maailma ei voi antaa. Opetuslapsina olemme pihassa maailmassa. Täällä on taistelu Jumalan ja pahan valtojen kesken. Jeesus ei puhu yleisesti maailman pahuudesta vaan viittaa siihen ahdistukseen, joka tulee hänen seuraajiansa osaksi. Hän sanoo: ”Pysykää rohkeina.” Miten? Eivät kaikki ole vahvoja. Päinvastoin

meissä on paljon heikkoutta. Kuka jaksaa olla rohkea? Se joka rukoilee, se joka kiittää, se joka rukoilee Kristuksessa!

Amalekilaisten ja israelilaisten sodassa Mooseksen levitettyt kädet toivat siunausta. Kun Mooseksen kädet olivat ylhäällä, paha voitettiin. Paljon enemmän toisella vuorella, Golgatalla, jaettiin apua. Sielläkin on levitetty kädet, esirukous, siunauksen tuottaminen ja pahan pois ajaminen. Ero on siinä, että tämän Rukoilijan käsiä eivät ihmiset pitäneet ylhäällä vaan ristin nauat.

Jeesuksen uhrikuolema avasi tien Isän armoistumelle. Nyt on jokaisella synnistään ja pahuudestaan huolimatta oikeus lähestyä Jumalaa Isänä, oikeus kertoa kaikki murheensa, rukoilla ja tulla kuulluksi. ”Minä olen voittanut maailman”, sanoi Jeesus. Siksi rukouksen tie on avoin – avoin kulkea myös kuoleman jälkeen ikuisen autuuteen.

Saamme muistaa uupumattomat rukouksen kädet. Emme ajattele vain Mooseksen käsiä vaan kaikkien rukoilijoiden käsiä, omiammekin, niin että rukoilisimme toisten puolesta. Toiset kohotetut kädet olivat Golgatalla meidän syntiemme tähden levitettyt kärsivän Jeesuksen kädet. Niistä tiedät, että sinua kuullaan taivaassa ja sinua rakastetaan – sinua rakastaa Jumala

Seppo Suokunnas
TT, dosentti, Vantaa

Taivas on siellä, missä on Jeesus

Ps. 110:1-4
Helatorstai 13.5.

”Missä on taivas?” Kun olin isosena rippikoululeirillä Kankaanpäässä kesällä 1982, kyseilylaatikossa oli tämä kompakysymys. Hetken mietittyään leirin johtaja vastasi: ”Taivas on siellä, missä on Jeesus.”

Taivas ei ole missään äärettömän kaukana, ylhäällä korkeudessa, vaan siellä, missä on Jeesus. Hän on luvannut olla joka päivä opetuslastensa kanssa maailman loppuun as-

ti (Matt. 28:20). Jeesus on armonvälineiden, Sanan ja sakramenttien, kautta keskellämme. Enempää ei taivaasta tarvitse tietää.

Jeesuskin esitti fariseuksille kompakysymyksen Psalmin 110 pohjalta (Mark. 12:35–37): ”Miten Messias voi olla Daavidin Poika ja samanaikaisesti Daavid kutsuu häntä Herraksi?” Kukaan ei osannut vastata tähän. Vaikeassa kysymyksessään hän viittasi Daavidin virteen. Selvästi tämä kutsuu jälkeläistään Herraksi. Daavidin Poika on valtaistuimelle korotettu kuningas, kuninkaitten kuningas.

Jeesus kiinnitti huomiota sanamuotoon, jota Daavid käyttää Kristuksesta: hän on Herra. Isä ei voi koskaan kutsua juutalaisessa perinteessä poikaansa herraksi. Mutta juuri niin Daavid tekee: ”Herra sanoi minun herralleni: Istu oikealle puolelleni” (j. 1).

Kristus on paljon enemmän kuin osattiin odottaa. Hän on Herra. Nuorten laulussa tämä sanotaan osuvasti: ”Hän on enemmän kuin aavistatkaan, Jeesus on Herra taivaan ja maan.” Kristus on siis enemmän kuin Daavidin Poika eli hänen jälkeläisensä. Hän on Jumalan Poika. Hengessä Daavid välitti Jumalan sanan omalle Pojalleen: ”Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen sinun vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi.” Tässä on ennustus helatorstaista, Jeesuksen taivaaseen astumisesta. Nyt Jeesus on taivaassa.

Ylösousemuksen jälkeen, 40 päivän päästä, Jeesus astui ylös taivaaseen ja istuui Isän Jumalan oikealle puolelle. Taivaassa hän odottaa, kunnes hänen vihollisensa on pantu hänen jalkojensa astinlaudaksi. Jumalan ja Jeesuksen viholliset, synty, kuolema ja Saatana, kukistetaan täydellisesti. Maan ja astinlaudan (korokkeen) väliin ei jää mitään, kun Jeesuksella on kaikki valta taivaassa ja maassa. Näin kuvataan hänen täydellistä voittoa turmiovalloista.

1800-luvulla elänyt juutalaisesta kristityksi kääntynyt **Adolf Saphir** selittää, että oikea puoli on kunnian ja arvon paikka Vanhassa testamentissa. Kun Kristus istuu Jumalan oikealla puolella, se tarkoittaa, että Jumala rakastaa Poikaansa ja hänen kauttaan ilmoittaa kunniansa. Oikea käsi on myös vertauskuva vallasta, jonka Isä on antanut Pojalleen. Jeesuksella on nyt kaikki valta taivaassa.

Psalmissa 110 on toinenkin Jumalan sana Kristukselle: ”Sinä olet pappi iankaikkisesti Melkisedekin järjestyksen mukaan” (j. 4 KR 1938). Taivaassa Jeesus toimii ylipappina. Melkisedek mainitaan Vanhassa testamentissa vain kerran (1. Moos. 14:18–20). Kun hän tuli Abrahamia vastaan, tämä antoi hänelle kymmenykset eikä päinvastoin. Näin hän oli suurempi kuin Abraham.

Tämä Melkisedek, Saalemin kuningas, on Kristuksen esikuva Vanhassa testamentissa. ”Melkisedekin järjestys” tarkoittaa pysyvää, ikuista pappetta. Jeesus on sellainen. Hän on aina virassa. Hänellä ei ole vapaa-päiviä tai lomia. Heprealaiskirjeen luvusta 7 voimme lukea, mitä ylipappi Jeesus taivaassa tekee tälläkin hetkellä. Hän ei ole sielä toimettona ”istuskelemissä”, vaan nytkin hän rukoilee puolestamme ja pitää kirkkonsa ohjaksi koko ajan lujasti käsissään.

Yhdessä suhteessa Jeesus saa kuitenkin levätä taivaassa. Kertakaikkinen sovitusuhri on jo annettu Golgatalla, ja ratkaiseva voitto Jumalan vihollisista on jo saavutettu ristillä.

Helatorstai on toivoa täynnä. Päivän sanoman kiteytti pyhäkoulupoika Pohjanmaalta sanomalla: ”Jeesus meni taivaaseen ja jätti oven auki.”

Taivaan ovi on nyt auki ainakin kahdesta syystä, ensinnäkin siksi, että me pääsisimme sinne sisälle Jeesuksen kautta. Hän on itse tie taivaaseen ja taivaan ovi. Hän haluaa opetuslapsensa tykönsä taivaaseen.

Toinen syy taivaan oven auki olemiseen kerrotaan Apostolien teoissa (1: 11): Jeesus tulee takaisin. Lausumme sen uskontunnustuksessa ja odotamme, että Herran päivä kerran tulee. Eläkäämme Jumalan Pojan uskossa ja kristityn toivossa, niin kerran saamme nähdä Jeesuksen, Herramme ja Vapahtajamme, tulevan ”taivaan ovet sepposen selällään”.

Aki Paavola

Pastori, Suomen Raamattuopiston Pohjanmaan maakuntien aluejohtaja

Opetuslapset maailmassa, ei maailmasta

Joh. 15:16-16:4

6. sunnuntai pääsiäisestä 16.5.

Nykyisen Kirkkoraamatun otsikot rajaavat Jeesuksen jäähyväispuhetta toisin kuin sitä käytetään saarnatekstien valikoimassa. Selitysteoksessaan Johanneksen evankeliumiin **Jukka Thurén** kommentoi puheen rakennetta: ”Koko tämä puhe jakaantuu siis oikeastaan kahtia, niin että 1. jakso 15:1–17 kuvaa *opetuslasten elämää Jeesuksessa*, häneen yhdistettyinä, jaksot 2.–5., eli 15:18–16:33, kuvaavat *opetuslasten elämää maailman keskellä* mutta siitä sisäisesti vapaina. Yhteen nämä osat kuuluvat sikäli, että viinipuhun kuuluvina ja maailmasta erilleen valittuina opetuslapset kantavat hedelmää maailmaan lähetettyinä ja maailman hyväksi.”

Tekstin lähtökohtana on Jeesuksen valinta. Rakenteen perusteella puhe on kuva viiniköynnöksestä, joka hoidettuna tuottaa hedelmää. Vanha testamentti antaa ymmärtää, että allegoria viittaa Jumalan kansaan (Jes. 5:1–6; Jer. 2:21; Hes. 15:1–6; 17:6–7; 19:10–14; Ps. 80:9–17).

Lähetys. Opetuslasten tuli lähteä liikkeelle ja kantaa pysyvää hedelmää. Lopputuloksena olisi evankeliumin julistaminen koko maailmassa. Totisesti on kysymys sinapinsiemenestä ja hapatteesta! Kehotus toimii samalla varoituksena: pysähtyneisyyden tilaan ajautunut hengellinen yhteisö ei voi kantaa hedelmää Jumalalle. **Jukka Norvannon** mukaan Johanneksen ilmestyksen seurakuntakirjeen lausuma: ”Olet hylännyt ensimmäisen rakkautesi” tarkoittaa lähetystyötä. Totuuden Henki todistaa Kristuksesta, mutta myös opetuslapset todistavat (15:26–27). Turhaan emme rukoile: ”Lähetä Pyhä Henki taivaasta meille Kristusta kirkastamaan.”

Rakkaus. Nykyisenä näennäistä suvaitsevuuutta korostavana aikana on hätkähdyttävää lukea Jeesuksen analyysi maailman rakkaudesta. Maailma rakastaa ”omaansa” (yksikkö) – kyse on todellakin omistamisesta. Ihminen ajattelee käyttävänsä maailmaa mielitekojen-

sa – todellisuudessa väärien – toteuttamiseen, mutta juuri näin tehdessään hän onkin antautunut sen omaksi. Siitä irtautumiseen tarvitaan Jumalan valituksi tuleminen, uuden rakkauden kohteen löytyminen Jeesuksessa Kristuksessa.

Viha. Jeesuksen ja opetuslasten välistä suhdetta leimaavat rakkaus ja siihen kuuluva Jeesuksen sanan kuuleminen ja noudattaminen. Tämän vastakohtana on maailman viha. Miten rakkautta julistava ja omiansa rakastava maailma kykeneekään niin suureen vihaan, että surmaaminen on hyvä teko, jopa palvelus Jumalalle (16:1)? ”Viinitarha” otetaan pois ”vuokraviljelijöiltä” – hehän tappoivat omistajan pojan! Jumalan omistusoikeuteen perustuu vuorovaikutus luomakunnan itsenäiseksi maailmaksi julistautuneen osan kanssa – Jeesushan tuli omiansa joukkoon ja lähetti opetuslapset juuri maailmaan (itseensä kääpertynyt hurskausliike saa olla rauhasa)! Jumalan sanan olemukseen tässä yhteydessä liittyy Jumalan edessä olevan ihmisen syyllisyyden osoittaminen vastaansanomattomalla tavalla!

Puolustaja. Jeesus puolusti menestyksellisesti opetuslapsiaan. Hänen ylösnousemuksensa jälkeen tilanne on toinen (”Isän luota”). Opetuslapset tarvitsevat puolustajan. Pelastushistoria siirtyy uuteen vaiheeseen, sillä Jumalan Sana on ollut ihmisten keskellä ja Uhuri on annettu. Alkaa todistamisen vaihe, jossa taivaasta lähetetty Puolustaja on jumalallinen tekijä. Opetuslasten tulisi hänen voimallaan tehdä samaa kuin hän. Inhimillistä turvallisuudentunnetta ravistelee, että opetuslapset saavat nyt palvelijan osansa (j. 20). Puolustaja ei varjelekaan – ainakaan kaikkia – opetuslapsia ruumiilliselta väkivallalta, vaan osa joutuu uhratuksi Herransa tavoin. Jeesus ymmärtää tähän liittyvän kauhun, joka uhkaa sortaa uskonkin (veritodistajan ilosta ei nyt puhuta). Pyhä Henki pitää elävänä Jeesuksen sanat ja muistuttaa niistä: vainoojat eivät tunne Isää, näin kävi Herrallekin, tämä on Jumalan kädessä (”kun aika tulee”).

Ari Niemi

Pastori, Suomen Raamattuseuran opettaja

Pyhä Henki - läsnä oleva muistuttaja ja puolustaja

Joh. 14:23-29
Helluntai 23.5.

Pieni poika leikki kavereittensa kanssa. He ehdottivat kiipeämistä jyrkänlehtelle. ”En saa kiivetä sinne. Äiti ja isä ovat kieltäneet.” ”Eiväthän he ole täällä,” sanoivat kaverit. ”Mutta minä muistan, mitä he ovat sanoneet”, sanoi poika eikä kiivennyt.

Vanhempien sanat, jotka lapsi ymmärtää rakkauden ja huolenpidon osoituksiksi, ovat hänelle voimavara. Vaikkei hän kulje käsi kädessä vanhempiensa kanssa eikä katsele heitä kasvoista kasvoihin, hän kokee heidän aivan kuin läsnä olevina. Heidän sanansa ovat hänen sydämessään ja antavat turvallisuutta. Jotain tällaista Jeesus tarkoitti päivän evankeliumissa.

Pitkänäperjantaina pelko ja hämmennys valtasivat opetuslapset. Jeesuksen sanat unohduivat, eivätkä he kyenneet muuta kuin vetäytymään piiloon. Emmauksen tien kulkijatkin olivat tappiomielialan vallassa. He sanoivat eläneensä siinä toivossa, että Jeesus Nasaretiläinen olisi ollut se, joka tuo lunastuksen. Uskon ja toivon sijaan tuli pettymys.

Jeesuksen ylösnousemuksen merkitys on sanoin kuvaamattoman suuri. Hän opetti Emmauksen tien kulkijoille, että hänelle kävi, niin kuin oli tarkoitettukin. Ennen häntä kirjoitetut pyhät Kirjoitukset toteutuivat. Sana tuli lihaksi. Kristuksen tuli ensin kärsiä ja sitten mennä kirkkauteensa.

Helluntaipäivänä oli koolla suuri joukko Jeesuksen opetuslapsia. He tulivat täyteen Pyhää Henkeä. Sanan selvytyksen päässyt Pietari astui esiin ja vetosi Kirjoituksiin korostaen samaa kuin Jeesus Emmauksen tien kulkijoille.

Kristuksen sanojen kuulemisella ja uskonnollisella on aina ollut ratkaiseva merkitys. Monet näkivät Jeesuksen. Monet kuulivat häntä. Roomalaiset sotilaat pitivät häntä käsissään mutta surmasivat hänet. Jeesus oli heille vain halveksittu ihminen, jonka inhimillinen olemus oli helppo runnella. Se, mitä hän oli Jumalana ja rakkaus Isän sydämessä, oli ihmisen ulottu-

mattomissa. Sitä ei ihminen voi mitätöidä. Jumalan sanakin voidaan polkea maahan. Raamattu voidaan polttaa, mutta Jumala ei lakkaa olemasta, eikä hänen Henkensä sammu.

Vastakohtana Jeesuksen kieltäjille on esimerkiksi sokea Bartimaios. Hänellä oli usko, vaikkei hän voinut nähdä Jeesusta. Hän ei heittänyt pois sitä, mitä kuuli Jeesuksesta. Siksi häntäkään ei heitetty pois. ”Mene, uskosi on sinut parantanut.” Sokea näki sydämensä silmillä sen, mitä näkevät eivät nähneet. Se oli Pyhän Hengen ihme. Jeesus muistutti tästä antaessaan lävistetyt kätensä epäilevän Tuomaan kosketeltavaksi.

Hengellisesti sokea näkee ja saa Pyhän Hengen sydämeensä uskoessaan kuin lapsi vanhempiansa sanoihin ja eläen sen mukaan. Päivän evankeliumi on Jeesuksen puheesta, jonka hän piti ennen kuolemaansa. Hän lupasi olla omiensa kanssa silloinkin, kun he eivät näkisi häntä. Se tekee mahdolliseksi hänen sanansa. Jos ne pidetään esillä unohtamatta niitä ja niihin myös uskotaan, Jeesus on läsnä seurakunnassaan. Häneen uskovat eivät ole yksin. Heillä on puolustaja, joka antoi itsensä meidän edestämme.

Jeesus sanoo Pyhää Henkeä toiseksi puolustajaksi. Hän ei ole uusi puolustaja, koska hänellä ei ole mitään uutta tuotavanaan. Hän osoittaa tien Kristuksen luokse ja Jumalan tuntemiseen. Vaikka Jumalassa on paljon arvoituksellista, hän ei ole meiltä salannut sitä, että hän rakastaa meitä. Jeesus sanoi: ”Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän.” Siksi Pyhä Henki tarjoaa meille Kristuksen, niin kuin tunnustuskirjamme sanovat. Saamme pelastuksen ja rauhan sydämeemme uskoessamme häneen.

Jeesus tietää seuraajiensa uskon joutuvan koetuksiin tässä maailmassa. He tarvitsevat rohkaisua, kun lankeemuksia ja kiusauksia tulee tai epätoivo valtaa mielen. Sanan julistajille on annettu tehtäväksi olla Pyhän Hengen äänitorvena. ”Palauttakaa mieleenne, mitä olen teille puhunut.” Jeesus antaa synnit anteeksi, synnyttää uutta elämää, vaikuttaa hyviä hedelmiä ja varjelee uskossa. Viimeisenä päivänä Pyhä Henki on herättävä kaikki kuolleet ja antava uskoville ikuisen elämän.

Antti Herkkola
Kalvolan kirkkoherra

Kolminaisuus - syvä salaisuus

Joh. 3:1-15

Pyhän Kolminaisuuden päivä
30.5.

Teksti vie Jeesuksen ja Nikodemoksen kohtaamiseen, jossa painopiste on Pyhän Kolminaisuuden toisessa ja kolmannessa persoonassa: Jeesuksessa ja Pyhässä Hengessä. Kysymys on myös olennaisesti siitä, että Mooseksen lain tuntevalle Nikodemokselle Jeesus pitää ”luennon” Kolminaisuuden pelastavasta työstä, joka tapahtuu ”vedestä ja hengestä”, siis riippumatta ihmisestä. Ihminen uudesti syntyy Jumalan tekona, ei ihmisen tekona.

Klassisen kristinuskon mukainen saarna on usein aloitettu: ”Herran Jeesuksen armo ja Jumalan rakkautta ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon kaikkien teidän kanssanne.” Tässä Pyhän Kolminaisuuden ydin on esitetty selväpiirteisesti. Kolminaisuuden salaisuudesta on vanhastaan käytetty teologiassa nimitystä *mysterium majestatis et caritatis*.

Kolminaisuuden mysteeriä on pyritty kirkkohistorian aikana murtamaan. Kirkon historiassa tunnetaan areiolaisuus, jossa pyrittiin katkaisemaan Isän ja Pojan yhteys (Jehovan todistajat ovat areiolaisten opillisia ja henkisiä seuraajia). Samantapaista on esiintynyt liberaalisen raamatuntutkimuksen piirissä.

Toinen alue, jolla Kolminaisuus on ollut epäuskon ja järkeilyn maalitauluna, on kolmas persoona Pyhä Henki. Tällä hetkellä kristillisessä opetuksessa tulisi paneutua tähän problematiikkaan. Pyhä Henki on myös aikamme irrotettu siitä Kolminaisuuden kontekstista, johon Raamatun sana hänet liittää. Pyhästä Hengestä on saatettu modernisoida ihmisen tunteiden hehkuttaja.

Mystisen kokeminen ja yliaistiseksi koetun tilan saavuttaminen on yleisinhimillinen, ihmisen syykkiseen olemukseen kuuluva mahdollisuus, jolle uskonnolliset traditiot antavat rajat ja tulkinnan. Karismaattisuutta voidaan myös verrata yleisuskonnollisiin ilmiöihin. Niissä saatetaan ”uskonnollinen kokemus” asettaa ainoaksi totuuden kriteeriksi. Kirjoitetusta Jumalan sanasta ei välttämättä olla kiinnostuneita. Jeesus opettaa tekstissäm-

me Nikodemokselle aitoa ”karismaattisuutta”, jossa Jumalan Henki toimii sakramentin kautta ja lahjoittaa ihmiselle pelastuksen lahjan eli ihminen syntyy uudesti ylhäältä.

Kolminaisuudenpäivänä on hyvä muistaa, mitä **Luther** aikoinaan tarkoitti ”verhoamatomalla” Jumalalla. Jos ihminen pyrkii lähestymään ”verhoamatonta”, kolmiyhteistä Jumalaa ilman Sanaa, hän astuu vaaralliselle tielle. Kolminaisuuden salaisuus on kätkeytynä Sanaan, ”näkymättömään” ja ”näkyväiseen” (kaste ja Herran ehtoollinen). Sana on syntiä paljastavaa lakia ja syntisen armahtavaa evankeliumia.

Jumala on nähnyt hyväksi kätkeä pelastuksen salaisuuden yksinkertaiseen sanomaan jumalattoman vanhurskauttamisesta uskon kautta ilman lain tekoja. Tämän salaisuuden kuulemisen avaa hän itse. Jumala on myös nähnyt hyväksi kätkeä sanansa ulkonaiseen aineeseen (kasteen veteen ja ehtoollisen leipään ja viiniin). Kasteen ja uskon, uskon ja kasteen välinen suhde jää salaisuudeksi.

Nikodemos joutuu täysin ymmälle, kun Jeesus puhuu hänelle uudestisyntymisestä. Ihminen, joka on kastettu, uudestisyntynyt, elävässä uskossa Jeesukseen, joutuu yhä uudelleen ihmettelemään, kuinka tässä nyt näin kävikään. Minä, joka olin sokea, nyt näen. Minä, joka olin kuuro, sain kuulevan korvan. Sokeudestani ja kuuroudestani en kuitenkaan pääse eroon. Joudun yhä uudelleen valittamaan kelvottomuuttani.

Kristitty elää merkillistä yhteensovittamatonta, käsittämätöntä salaisuutta joka päivä, joka hetki. Yhden tiedän: syntisen armahtaminen on fakta. Ei enää ole teologisesti muodikasta sanoa, että jumalaton julistetaan Jumalalle kelvolliseksi ”taivaan torilla” ja että tuo ”tuomiotoimi” on absoluuttinen armahtaminen, jonka vaikutukset ulottuvat iankaikkisuuteen. Kaikki tämä on tapahtunut Kristuksessa. Kristuksen oma on hänen omaansa. Siksi vielä taivaassakin olemme ymmällä Pyhän Kolminaisuuden pelastavan salaisuuden edessä.

On hätkähdyttävää huomata, että tuttu ”pienoisevankeliumi” – vaikkei se kuulukaan saarnatekstiin – sisältyy Jeesuksen ”luentoon” oppineelle Nikodemokselle. Hän sai ensimmäisenä kuulla tämän Kolminaisuuden objektiivisen pelastustotisuuden, joka on

riippumaton meistä ja tulee meille, kun Pyhä Henki sen Sanan kautta avaa.

Mauri Tervonen

TT, Jyväskylän Huhtasuon aluekappalainen

Kaksi miestä, kaksi osaa

Luuk. 16: 19-31

2. sunnuntai helluntaista 6.6.

Jeesus oli enemmän kuin pelkkä Jumalan valtakunnan airut. Hänessä Jumalan valtakunta, Jumalan näkymätön, ikuinen todellisuus, tuli tämän maailman keskelle. Jeesus osoitti persoonassaan, teoissaan ja opetuksissaan, millainen Jumala on ja millaista on elämä hänen yhteydessään.

Jumalan ihmiseksi tuleminen ihmeessä toisensa kohtaavat ja toisiinsa liittyvät näkymätön ja näkyvä, katoamaton ja katoava. Jumalallinen tulee historialliseen ja inhimilliseen ja toimii niissä. Siksi ei ole yllättävää vaan täysin luontevaa, että Jeesus Jumalan valtakunnan todelliseksi tekijänä käytti opetuksessaan niitä välineitä – kuten kertomuksia ja vertauksia – joilla on välitetty viestejä ja sanomia ihmiskunnan historiassa ja Jeesuksen ajan juutalaisessa kulttuurissa.

Evankeliumit kuvaavat Jeesuksen meille juutalaisen perimätiedon hallitsevana, Jumalan tahdon ja isien uskon tuntevana teologina. Hän liittyy tähän perimätietoon mutta antaa sille uuden muodon: sen keskuksena on hän itse. Kertomusten ja vertausten avulla – ei tietenkään yksin niillä – Jeesus välitti tehokkaasti eli mieleenpainuvasti, dramaattisesti ja kohdikäyvästi merkittävimmät teologiset opetuksensa kuulijoilleen, usein tavalliselle kansalle, mutta myös teologisesti sivistyneille. Menettelyn edut olivat ilmeiset: liittämällä teologisen opetuksensa vertaukseen Jeesus kohtasi ihmiset heille tutun arkisen ympäristön, kokemusmaailman ja puhettavan tasolla. Lyhyeenkin, pettävän yksinkertaiselta näyttävään kertomukseen Jeesus saattoi ladata valtavan eettisen ja teologisen sisällön.

Sananselittäjälle tämä Jeesuksen menettely asettaa kahtalaisen haasteen: selvittämisen ja välittämistehtävän. On nähtävä yli ajanhistorian ja kulttuurin muodostaman kuilun pyrittäessä hahmottamaan, mitä Jeesus sanoi alkuperäisessä tilanteessa. Edelleen on otettava huomioon, että Jeesus käytti kuvakieltä, ja pohdittava, mitä siitä on perusteltua sanoa käsitteellisessä muodossa, mitä ei. Vertaus itsessään ei ole tasapaksu tuotos, vaan sen sisällä on erilaisia tasoja, joilla on kaikilla oma osuutensa sanoman kokonaisuudessa. Mitä harjaantuneempi vertauksin opettava oli, sitä rikkaampia vertauksen sisältö ja sanoma olivat. Vertausten käytössä Jeesus oli (myös) Mestari.

Jeesuksen kertomuksiin ja vertauksiin sisältyy neljä eri tasoa: varsinainen kertomuksen eli draaman taso, eettinen taso, teologinen taso (opetus Jumalasta, synnistä, armosta) ja kristologinen taso. Yhteen kertomukseen – kuten tässä – voi mahtua niin paljon yksityiskohtia, että saarnaan niitä ei voi kaikkia mahdollistaa, vaan jotain on karsittava. Saarnassa on uskollisesti sitouduttava tekstin – Jeesuksen – sanomaan ja pyrittävä välittämään sen sisältö, ei vain toistamalla tai selittämällä, mitä hän sanoi, vaan tuomalla se oman aikamme todellisuuteen puhuttelevana ja kohtikäyväenä kuten alun alkaen. Jeesuksella on ratkaisevan tärkeää sanottavaa tämänkin ajan ihmiselle, olipa kuulija sitten tunnustava kristitty tai uskonelämästä vieraantunut.

Keskeisin Jeesuksen opetusten aihe oli tavasten valtakunta. Se oli siksi myös sillä tavoin hallitseva aihe, että se liittyi ja vaikutti kaikkiin muihin aiheisiin, muun muassa ihmissuhteisiin ja etiikkaan. Taivasten valtakunnan jälkeen toiseksi yleisin Jeesuksen opetusten aihe oli raha. Kuudesosa Jeesuksen opetuksista käsittelee sitä tavalla tai toisella.

Ei ole ihme, että Jeesus opetti rahasta. Onhan sanottu, että raha on näkyvän maailman halutuin arvo. Rahan merkityksen jokainen tuntee omassa elämässään. Yhteiskunnassa talouteen liittyvät asiat ovat esillä jatkuvasti. Jumala on kiinnostunut siitä, millä on meidän elämässämme suuri vaikutus. Hänellä on tahtonsa, jota meidän tulee noudattaa naisä asioissa.

Raha ei ole itsessään ongelma tai paha. Ongelma on suhteemme siihen. Kysymys ei ole

vain rikkaan ja köyhän (ihmisen tai maailman) välisestä kuilusta tässä ajassa. Kysymyksenasettelu Jeesuksen opetuksessa ei ole vain tämänpuoleinen, eikä sitä voi sellaiseksi pelkistää. Suhteellamme rahaan ei ole vain ajallista ulottuvuutta vaan myös ikuinen. Maailma on täynnä monimutkaisia, vaikeita ongelmia, toinen toistaan polttavampia ja suurempia. Niistä ei kuitenkaan puhuta eikä niihin haeta ratkaisua kertomusten muodossa. Mikä merkitys tämän päivän maailmassa sitten jollakin liki 2000 vuotta vanhalla kertomuksella on? Se käsittelee suurinta ongelmaamme.

Vertaus eräästä rikkaasta miehestä ja köyhästä Lasaruksesta päättää pitkän jakson, jossa keskeinen kysymys on, miten käyttää vaurautta elämässä oikein eli mitä Jumala siitä tahtoo. Kysymys rahasta liittyy Jeesuksen opetuksessa nimenomaan kysymykseen siitä, miten rakkaus Jumalaa ja lähimmäistä kohtaan toteutuu rahankäytössämme. Jeesuksen vertaus tähdentää näiden kahden yhteenkuuluvuutta. Pohjimmiltaan kaikki kuuluu Jumalalle. Tajuammeko sen ja otammeko sen elämässämme huomioon? Vai käykö niin, että raha, mammona, saa hallita sisintämme, kuten se haluaa, jolloin tämän hallinnan jäljet tulevat myös väistämättä näkyviin teoissamme?

Jeesus kuvaa opetuksessaan kaksi miestä, kaksi elämää, kaksi hallitsijaa ja turvaa, mammonan ja Jumalan, ja lopulta kaksi päämäärää.

Tämä elämä ei ole kaikki. On enemmän kuin silmä näkee ja järki käsittää. On Jumalan todellisuus, elämä hänen yhteydessään katoamattomana tai ikuinen ero hänestä. On pelastus tai sen menettäminen. Tässä maailmassa raha on välttämättömyys, jota ilman ei tule toimeen. Mutta se haluaa tulla hallitsijaksi – vaikka elämämme hallitsijana tulisi olla Jumala, jolta elämä on. Mammona ei voi antaa sen paremmin kestäväää tyydytystä kuin turvaakaan. Päinvastoin se voi tulla niin kalliiksi, että sen petoksesta joutuu maksamaan kovimman, kauhistuttavan hinnan.

Jeesuksen kertomus rikkaasta miehestä ja Lasaruksesta on kolmen vertauksen sarjan viimeinen. Kaikissa tapahtuu suurta tuhlaamista: tuhlaajapoika, epärehellinen taloudenhoitaja, rikas mies. Se ei ole näiden varsinainen teema vaan pelastus. Tuhlaako ihminen

lopulta senkin? Eikö hän tajua todellista rikkautaan? Jääkö hän pysyvästi sitä vaille? Tämä seikka ratkeaa tässä elämässä. Rajan takana silmien lopulta avauduttua on liian myöhäistä tehdä ratkaisuja. Niiden aika ja paikka on täällä, missä valitaan se tie, jota halutaan kulkea. Joko sanaa kuullaan ja se vastaanotetaan tai sitten ei.

Rikas mies oli valinnut luksuksen, itsensä hemmottelun – ja Jumalan ja hänen tahtonsa hylkäämisen tien: kalleimmat asut, parhaat ruoat, makein elämä, niin kauan kuin sitä riitti. Jumalan tahdon hylkääminen eli epäusko näkyi suhtautumisessa Lasarukseseen: hänelle ei riittänyt huomiota, apua, rakkautta. Samoin epäusko näkyi suhtautumisessa palvelijoihin: heidän piti palvella sapattinakin, sen rikkoen. Nautinto ylitti Jumalan tahdon tässäkin. Lasaruksella sitä vastoin oli nälkää, sairautta, puutetta. Myötätuntoa hänelle rikkaan miehen sijaan osoittivat koirat (Mooseksen lain mukaan saastaiset eläimet), jotka siis haavoja nuollen eli voitavansa tehden olivat Lasarusta kohtaan humanimpia kuin rikas mies.

Kummankin kohdalla aika täytyi. Kuolo korjasi – muttei vain se. Rikkaalle kuoleman mahdin edessä avuttomat sukulaiset saattoivat vielä järjestää ikimuistaisen surujuhlan. Siitä ei ollut lohtua hänelle siellä, missä hän silmänsä avasi. Mutta vaikka Lasarukselle ei ajallisessa elämässä tällaista sijaa suotu, hänelle suotiin ikuinen terveys ja loputon ilojuhla, johon hänet saatettiin. Kovan elämänsä ja elinympäristönsä keskellä hän turvasi Jumalaan, niin kuin hänen nimensäkin jo kertoo.

Kumman osan me haluamme?

Ilkka Rytilahti

Pastori, Suomen Raamattupiston Uudenmaan aluejohtaja

Vielä on tilaa!

Luuk. 14:16-24

3. sunnuntai helluntaista 13.6.

Taivaan juhlatalon täytyminen on Jeesuksen itsensä antama tavoite. Sen hän antoi kertoessaan suurista pidoissa taivaassa. Kutsu oli vietävä kaikkialle ja kaikenlaisille ihmisille,

jotta isännän tahdon mukaisesti talo täytyisi ja olisi suuret juhlat.

”Jotta talo täytyisi.” Hengellisen työn tavoite on tässä. Sitä varten ollaan taivasten valtakunnan asioilla liikkeellä, jotta suurilla juhlaillallisilla taivaassa olisi kerran paljon väkeä. Sitä varten kirkko, herätysliike, hengellinen järjestö ja yksityinen kristitty tekevät työtä evankeliumin ja lähetyksen saroilla, jotta taivasten talo täytyisi. On ihmeellistä, että me saamme olla tässä työssä mukana.

Olemmeko muistaneet toiminnassamme tämän Jeesuksen antaman tavoitteen? Olemmeko muistaneet, että kristillisen kirkon työ on väen kokoamista taivasten pitoihin? Seurakunnissa ja yhdistyksissä on nykyään monenlaista toimintaa. Sillä houkutellaan ihmisiä mukaan ja tehdään olo mukavaksi. On puheita ja musiikkia, retkiä ja yhdessäoloa, harastuspiirejä ja askartelua, myyjäisiä ja keskustelutuokioita. Se on hyvää ja tarpeellista. Mutta pitäkäämme mielessä, että kaiken hengellisen toiminnan sisin olemus ja tavoite on koota ihmisiä Jumalan sanalla ja kutsua väkeä suurille illallisille taivaassa!

”Kaikki on valmiina.” Kutsua taivasten valtakuntaan ei esitetä minkälaisilla puheilla tahansa. Kutsukortissa (puheessa) voisi kyllä olla kohta, mihin mennessä pitää ilmoittautua. Siinä lukisi: ”Tule heti!” Niinhän Luukas-evankelistan kertomuksessa sanottiin: ”Mene kiireesti!” ”Vaadi heitä tulemaan!” Kutsulla on kiire, vastaamisella on kiire.

Onko kutsussa mainintaa juhlapuvusta? Sellaisesta ei puhuta tässä (Luuk. 14), toisessa kohtaa Raamattua sen sijaan kysytään vieraalta: ”Kuinka olet tullut tänne, vaikka sinulla ei ole häävaatetta?” Tässä sanotaan: ”Tulkaa, kaikki on valmiina!” Isäntä on tehnyt kaiken valmiiksi. Tule siis ilman omia valmisteluja! Tule luottaen siihen, mitä kutsuja, Herra Jeesus, on sinulle valmistanut.

Missä Jeesus valmisti meille juhlapuvun? Golgatalla, kun hän valmisti vanhurskauden puvun sinullekin. Hän lunasti sinut ja sovitti syntisi. Kaikki on valmiina. Pyhässä kasteessa hän antoi sen sinulle lahjana, ilmaiseksi. ”Tulkaa, kaikki on *jo* valmiina”, Jeesus sanoo. Tule juhliin!

”Vielä on tilaa.” Minulle ehkä puhuttelevinta tässä Luukkaan kertomuksessa taivasten

suurista pidoista on kohta, jossa sanotaan, että kun väkeä jo oli kutsuttu kaduilta ja toreilta, ”vielä on tilaa”. Se on armonajan kutsu! Se on evankeliumin ääni, se on armon avaruutta. Lähetystyön sisältö on viedä tätä sanaa: ”Kuulkaa, vielä on taivaassa tilaa! Sinulle, kaikille lunastetuille! Älä estele! Älä esitä verukkeita, kuten kertomuksen monet esimerkki-ihmiset tekivät. Älä hylkää kutsua! Kaikki on valmiina! Tule juhliin! Tule ylistämään ja kiittämään Vapahtajaa ja kolmiyh-teistä Jumalaa!”

Seppo Suokunnas

Etsijä

Luuk. 15:1-10

4. sunnuntai helluntaista 20.6.

Jeesuksen aikana jotkut uskonnolliset ihmiset luulivat olevansa muita parempia. Voisi sanoa, että oli olemassa ”eliittiuskovia”. Näitä oli myös Qumranissa, jonne pettyneet juutalaiset olivat vetäytyneet pari vuosisataa aikaisemmin. Kuolleeltamereltä on löytynyt tekstejä, joissa opetetaan, ettei seurakunnassakaan saa olla puutteita, defektejä (esim. *Yhdyskuntasääntö*, IQS 2,8–9). Selitykseksi sanotaan, että enkelit olivat uskovien kanssa. Tämä on varsin toisenlaista opetusta enkeleistä kuin Jeesuksen opetus. Jeesus ja enkelit päinvastoin iloitsevat, kun syntinen palaa Jumalan luokse.

Jeesuksen kyky kertoa on ihmeellinen. Evankeliumitekstistä luemme ensiksi kadonneesta lampaasta, jota hän on etsimässä. Teksti kertoo meille etsivästä rakkaudesta. Hyvää kertomusta rakennetaan huolellisesti kohti huippua. Tämän Jeesus osaa ja tiivistää kerontaa loppua kohti: yksi lammas sadasta on vain yksi prosentti, kun taas yksi raha kymmenestä on jo 10 prosenttia. Huomaamme, miten panokset lisääntyvät. Vieläkin niitä lisätään: lammas eksyy avoimessa autiomaassa, kun taas raha hukkuu suljetussa tilassa.

On toisin sanoen mahdollista löytää, jos etsijä tekee kovasti työtä – ja mehän tiedämme, että näin Hän tekee! Jeesushan etsii eksyneen syntisen. Ymmärrämme, että hän haluaa kertoa meille rakkaudestaan näillä kahdella vertauksella.

Tutkija **Ray Pritz** Jerusalemissa selitti keran tekstin taustoja seuraavasti. Lattia oli Jeesuksen aikana maata. Välillä sitä tuli kastella ja tiivistää, jotta se pysyisi hyvänä. Kun maalattia kuivui, sen pintaan muodostui ikään kun ohut hiekkakerros, jonka alle raha hyvin helposti voi kätkeytyä. Rahan saattoi löytää vain lakaisemalla lattian eli poistamalla ylimmäisen, kuivan maakerrostuman. Naisen koti ei siis ollut erityisen sotkuisessa kunnossa: luutaa tehokkaampaa apuvälinettä rahan löytämiseen ei vain ollut.

Lammas ja raha löytyivät. Se ei kuitenkaan tapahtunut heti vaan vaati uhrautumista. Näin on myös etsivän rakkauden laita. Se maksaa. Lopulliset lunnaat on kuitenkin jo maksettu. Eliittiuskovat eivät tätä lahjaa tarvitse. Syn-tiset kyllä.

Magnus Riska

TT, Lähetisyhdistys Kylväjän koulutuspäällikkö, Helsingin yliopiston Vanhan testamentin eksegetiikan dosentti

Odotukset täyttyvät yllättäen - epätoivo vaihtuu iloon

Luuk. 1:57-66

Juhannuspäivä 26.6.

Miksi Jumala sallii? Se on meidän kaikkien kysymys joskus. Harva valitsisi ne vaikeudet, jotka elämään ovat tulleet, jos saisi itse päättää.

Hämmästyttävän moni Raamatun avio-pareista kärsi lapsettomuudesta. Siinä opitaan, ettei lasta noin vain ”hankita”. Elämä on Jumalan käsissä. Kauan odotetut lapset ovat rukousten lapsia.

Emme valitse myöskään siunauksia, jotka osaksemme tulevat. Usein nämä kaksi, vastoinkäymiset ja siunaukset, liittyvät yhteen. Niin oli Sakariaan ja Elisabetinkin perheessä. Kun toivo lapsesta oli jo mennyt, se yllättäen annettiin uudestaan. Niin Jumala toimii.

Teksti puhuu toisessakin mielessä pitkän, suorastaan vuosisataisen odotuksen täytty-misestä. Oli käsillä maailmanhistoriallinen

käänte. Sakariaan ja Elisabetin elämä leikkasi Jumalan suunnitelmia. Vapahtaja oli tulossa maailmaan. Vanhan avioparin elämä liitettiin Jumalan suunnitelmiin.

Meidän lapsemme eivät ole Johannes Kastaja, mutta myös meidän ja lastemme elämä on tarkoitettu liittymään Jumalan pelastussuunnitelmaan.

Siinä taidamme olla Sakariaan kaltaisia, että usein epäilemme. Sakariashan oli tullut mykäksi, kun ei uskonut enkelin viestiä siitä, että Elisabet ja hän saisivat kauan odottamansa lapsen. Hän on yksi meistä, joiden on vaikea uskoa, että Jumala tahtoo meille hyvää. Olemmeko me ottaneet huomioon sen mahdollisuuden, että Jumala vastaisi rukouksiimme?

Sakarias ei kuitenkaan ole vain epäilevä rukoulijä. Ehkä onneksi hän on myös esimerkiksi siitä, jotta me uskaltaisimme samastua häneen. Hän on kuitenkin myös esimerkki ihmisestä, jolle vuoden mykkäkoulu riitti opetukseksi.

Joskus sanotaan, että Jumala vei jonkun hiljaisuuteen. Sakariaan kohdalla se oli kirjaimellisesti totta. Omalla puheellamme me usein peitämme Jumalan puhuttelun. Kun Sakarias oli ollut pappisuransa huippukohdassa, suitsutusuhria toimittamassa, hänelle oli ilmestynyt enkeli, joka ilmoitti lapsen saamisesta. Enkeli liitti sanottavansa viimeisen profetian, Malakian, ennustukseen. Profetian aika oli päättynyt lupauksen sanansaattajasta, joka tulee Messiaan edellä. Enkelin ilmestyminen Sakariaalle temppelissä oli uuden liiton aamunkoitto.

Teksti kertoo, että Sakariaasta oli vuodesa kasvanut mies, joka oli valmis tottelemaan Jumalaa jopa vastoin yleistä mielipidettä. Israelissa oli yleensä tapana, että lapselle annettiin isoisän nimi. Tässä tapauksessa kansa odotti, että nimi tulisi isän mukaan. Ehkä se johtui siitä, että isä oli poikkeuksellisen vanha ja tätä lasta oli odotettu erityisen kauan.

Yllättäen kuitenkin Elisabet sanoi, että pojan nimeksi tulisi Johannes. Ei ollut tapana antaa lapselle nimeä, jota ei ollut kellään suvussa. Niinpä piti saada varmistus isältä. Se ei ollut helppoa, kun tämä ei voinut puhua. Mutta niin vain kävi, että tuo puhekykynsä menettänyt – ja myös kuulonsa kadottanut;

tekstihän kertoo, että hänelle viittilöitiin – siis kuuromykkyyydessä vuoden elänyt pappi ilmoitti kirjoittamalla, että lapsen nimeksi tulee Johannes.

Silloin puhekyky palasi. Silloin hän osasi tuota kykyä myös käyttää oikein: hän alkoi ylistää Jumalaa. Sakarias oli oppinut, ettei tässä ollut kyse vain siitä, saako hän lapsen, vaan paljon enemmän: Jumala toteuttaa suunnitelmansa, Jumala pitää satoja vuosia aiemmin antamansa lupaukset.

Nimillä on suuri merkitys Raamatussa. Sakarias merkitsee 'Jumala muistaa'. Johannes tarkoittaa 'Jumala on armollinen'. Näihin nimiin sisältyvät Raamatun keskeiset sanomat. Koko vanhan liiton yllä lepää lupaus: Jumala muistaa – ja samalla kysymys: muistaako Jumalan kansa Jumalan suuret teot ja lupaukset. Jumala muistaa, mutta valitettavasti ihmiset usein unohtavat.

Antamalla pojalleen nimen Johannes Sakarias totteli enkelin ilmoitusta. Samalla hän julisti: Jumala on armollinen. Tähän meidät on kutsuttu: tottelemaan Jumalan sanaa ja uskomaan hänen armoonsa.

Tässä on ratkaiseva käänne elämässämme: kääntyä uskomaan Jumalan lupauksiin ja armoon.

Vaikka me ihmiset olemme unohtaneet, Jumala muistaa ja pitää lupauksensa. Juuri tätä Sakarias kiitosvirressään ylistää. Nyt Jumala lähettää Pelastajan, jonka hän on luvannut ikiajoista asti. Hän pitää valan, jonka hän vannoi isällemme Abrahamille.

Toinen ylistyksen aihe on uuden liiton sanoma: nyt Jumala itse johdattaa kansansa tuntemaan pelastuksen, syntien anteeksiantamisen. Jumala armahtaa kansansa, kun pimeässä ja kuoleman varjossa eläville loistaa valo.

Johanneksen syntymään liittyi niin paljon ihmeellistä, että kaikki asiasta kuulleet kyselivät, mikähän tästä lapsesta oikein tulisi. Johanneksesta tuli totuuden torvi, joka ei voinut olla vaihi valtaa pitävienkään edessä. Hän on meille esikuva ihmisestä, joka valitsi mieluummin epämiellyttävän totuuden kuin oman edun mukaisen valheen.

Miksi Jumala siis sallii? Toteuttaakseen omat suunnitelmansa. Saadakseen meidät rukoilemaan. Avatakseen meidän korvamme ja kieleemme. Opettaakseen, että hän on armol-

linen. Liittääkseen meidät Vapahtajaan ja pelastuksen osallisuuteen.

Kukaan meistä ei ole kuin Johannes Kastaja, mutta jokaisen elämän on tarkoitus liittyä Vapahtajaan. Kenenkään tehtävä ei ole samanlainen kuin Sakariaan, mutta jokainen on kutsuttu uskomaan ja toteuttamaan Jumalan tahtoa kuten hän.

Johanneksen syntymään liittyvät asiat herättivät laajalti huomiota. Yhdelläkin ihmisellä, jolle Jumala saa puhua ja joka kuuntelee ja tottelee, on suuri merkitys.

Timo Junkkaala

TT, Suomen Raamattuopiston Säätiön toiminnanjohtaja, Helsingin yliopiston kirkkohistorian dosentti

Miten voimme armahtaa?

Luuk. 6:36-42

5. sunnuntai helluntaista 27.6.

Jostakin kaukaa nuoruudesta jäi mieleeni Pro Fide -yhtyeen esittämän kappaleen sanat: ”Maran atha, maran atha, Jeesus saapuu pian. Sä ootko valmis hänet kohtaamaan.” Laulu toisti sen, mitä Raamattu painottaa: ”Valmistaudu kohtaamaan Jumalasi.” Jeesuksen seuraajan tulee olla valmis Mestarinsa saapuessa. Jeesuksen vertauksessa ymmärtäväiset neitsyet olivat valmiit kohtaamaan yljän. Karitsan vaimo on itsensä valmistava, sanotaan Ilmestyskirjassa.

Raamatussa sanotaan myös, että kristityn tulisi olla valmis todistamaan Herrasta ja kertomaan toivonsa perustuksesta. Hän puolustaa Jumalan asiaa ja on valmis kaikkiin hyviin tekoihin. Hän on valmis kärsimään Jeesuksen nimen tähden, jopa ojentamaan kaikesta tottelemattomuudesta. Kuva kristillisestä mielenlaadusta tekee hiljaiseksi. Monet toteavat. ”Olen niin keskeneräinen!” Päivän evankeliumissa Jeesus ottaa esille yhden kristillisen mielenlaadun ilmenemismuodoista.

”Olkaa valmiit armahtamaan.” Tässä ja kristityn elämässä muutenkin on ajatuksena, että hän jakaa siitä, mitä on saanut Jumalalta.

Alkutekstissä oleva sana kuvaa säälivää, laupiasta ja armeliasta mielenlaatua. Ennen kaikkea Jumala on sellainen. Hän säälii ja on laupias ja armahtavainen ihmiskuntaa kohtaan, joka syntien tähden on joutunut pulaan. Ihminen, jolle tämä on kirkastunut ja joka on uskonut elämänsä Jumalan käsiin, on saanut Pyhän Hengen sydämeensä. Hänessä on alkanut elämän uudistuminen, ja hänen mielenlaatunsa seurailee Jumalan mielenlaatua. Kehottaessaan Roomalaiskirjeessä kristittyjä antamaan koko elämänsä Jumalalle mieluisaksi uhriksi Paavali perustaa vetoamuksensa Jumalan armahtavaan laupeuteen.

Kristitty ei ole hengellisesti sokea. Hän tuntee Jumalan rajattoman rakkauden ja voi siksi jakaa siitä toisillekin. Hän tietää, että Jumalan armon takeena on Jeesus, joka kantoi meidän syntimme ristille. Hän otti vastaan Jumalan vihan meidän sijastamme ja kärsi syntiemme rangaistuksen meidän puolestamme, jotta meillä olisi rauha. Sanoma tästä kuuluu kaikille.

Moni elää omatunto raskautettuna. Heitä ei auta laki vaan evankeliumi. Siksi Jeesus sanoo: ”Päästäkää vapaaksi.” Hyvän sanoman pantaaminen ja kitsas jakaminen on kuin tuomion lausumista. Kun sen vastaanottamiseksi on avoimia sydämiä, kuulevia korvia, halua ja tarvetta, sitä on myös jaettava. Sen vastaakohtana ovat tilanteet, joissa hyvää sanomaa jaetaan vuolaasti mutta ilman lain herättävää terävyyttä – eivätkä kuulijat aina kuulemalleen mitään arvoa.

Kristillistä armahtavaisuutta on myös Jumalan lasten muistuttaminen siitä, että Jumala kuulee omiensa rukoukset, tuntee heidän hätänsä ja johdattaa heitä. Hänen lastensa ei tarvitse olla epävarmoja siitä, ovatko he Isänsä hoidossa. Vain Jumala näkee sydämet. Siksi sananjulistajien jatkuva rukous on: ”Anna meille, Herra, johdatuksesi ja apusi. Anna oikeat sanat silloin, kun on niitten aika.”

Kun Jeesus sanoo seuraajilleen: ”Älkää tuomitko”, hän ei tarkoita, että usko sulkee silmät vääryyksiltä. Moni kristitty tuntee sääliliä ja laupeutta muita kohtaan muistaessaan omat lankeemuksensa ja heikkoutensa. Armahdus niin kuin tuomiokin tulee julistaa kuitenkin oikeilla perusteilla.

Yhteiskunnalliseen keskusteluun on toistuvasti nostettu kysymys, joka koskee eräitten tuomioistuinten jakamien tuomioitten keveyttä suhteessa tekojen suuruuteen. Välinpitämättömyys on epäoikeudenmukaisuutta. Yhteiskunnan on toimittava lakiansa mukaan. Niin toimii Jumalakin. Kun ihminen tunnustaa syntinsä, hän saa uskoa sen anteeksi. Saa aloittaa alusta, eivätkä vanhat synnit ole enää tuomitsemassa, vaikka usein ne jäävät kasvatavina esimerkkeinä mieleen menneistä. Kristityn hengelliselle elämälle on välttämätöntä elää joka päivä anteeksiannosta. Jumalan armahtavuus ei loppu kesken. Siksi kristityn on turvallista jäädä sen varaan.

Evankeliumi vapauttaa muttei tee välinpitämättömäksi eikä laiskaksi. Kokemus syntien anteeksiannosta vaikuttaa ihmissuhteisiin. Kristitty haluaa olla anteeksiantavalla mielellä. Sitä hän Isä meidän -rukouksessaakin pyytää. Se ei aina ole helppoa.

Tätä kirjoittaessani kohtasin henkilön, joka taisteli sisimmässään hankalan lähimmäisensä tähden. Yhä uudestaan hankala lähimmäinen loukkasi tuota toista ja otti esiin asioita, jotka oli jo sovittu ja annettu anteeksi. ”Taasko pitää aloittaa alusta?” Miten osuvat ovatkaan Jeesuksen sanat: ”Ilman minua te ette saa mitään aikaiseksi.” Hän opetti opetuslapsiaan antamaan anteeksi ei seitsemän kertaa vaan 70 kertaa seitsemän, toisin sanoen rajattomasti.

Vain omakohtainen armahdetuksi tulemisen kokemus ja elämä Jeesuksen seurassa voivat antaa armahtavan mielenlaadun. Kristityn matkantekoa on hidastamassa vanha ihminen, joka ei taivu muuten kuin vahvemman edessä. Jumalan armo ja rakkaus Kristuksessa ovat kuolemaakin väkevämmät. Siksi kristityt saavat kirkkauden valtakunnassa kokea täydellisen uudistumisen. Keskenkäisyydet, tuomitsemisen halu ja kaikenlainen heikkous ovat jääneet lopullisesti taakse, eikä niitä tarvitse muistella.

Antti Herkkola

Herran palveluksessa

Luuk. 5:1-11
Apostolien päivä 4.7.

Jeesuksen julkisen toiminnan alkuun liittyy hänen opetuslastensa valitseminen. Ensimmäiseen kutsuntaryhmään kuuluvat Simon Pietari, Andreas, Jaakob ja Johannes (Matt. 4:18–21). Seuraavaksi Jeesus nimeää 12 apostoliaan (Luuk. 6:12–16). Kolmannella kerralla mukaan liittyy 72 kutsuttua (Luuk. 10:1). Käsiteltävässämme Luukkaan jaksossa Jeesus puhuttelee erityisesti Pietaria ja kutsuu hänet seuraajakseen.

Luukas kertoo Jeesuksen ensin toimineen synagogissa. Nyt hän siirtyy ulkosalle. Kuulijat haluavat tavata Jeesuksen niin innokkaasti, että he suorastaan tungeksivat hänen ympärillään. Tunnelmaa saattoi muistuttaa nykypäivän rockkonserttia. Alkutekstin sana *epikeisthai* merkitsee kirjaimellisesti ’olla jonkun päällä’. Sanaa käyttää Ap.t. 27:20 ankara rajuilmasta.

Ollaan kalastajien työpaikalla. Kalastus oli alueen pääelinkeinoja. Gennesaretilla saattoi jonkin tutkimuksen mukaan, olla kalastuskäytössä noin 4000 venettä. Jeesus käyttää saarnapulpettinaan Pietarin työpaikkaa, venettä. Ulkona tapahtuvalla toiminnallaan Jeesus liittyy tavallisen kansan arkeen.

Jeesus tekee nyt jotain tavatonta: hän antaa Pietarille määräyksen viedä vene syvään veteen ja laskea verkot sinne. Kalastaja tiesi, että parhaiten kala käy pyydykseen yöllä ja matalassa vedessä. Nyt Pietarilta odotetaan uskon hyppyä ja ehdotonta luottamusta Jeesukseen. Pietari antautuu lähes loogisen mahdollisuuden edessä ja toteaa: ”Lasken vielä verkot, kun sinä niin käsket.” Jeesus tietää suunnitelmansa ja antaa kuulijoidensa nähdä Jumalan mahdin. Verkot repeilevät kalojen painosta. Jeesus ”palkitsee” kuuliaisuuden suurella kalansaaliilla.

Pietari tajuaa seisovansa nyt Jumalan edessä. Täydellinen syntisyys kohtaa ehdottoman pyhyiden. Silloin joko selitellään omaa viattomuutta tai tajutaan oma syntisyys ja kadoituksenalaisuus niin valtavana, ettei kestä tätä vastakohtaisuutta. ”Mene pois minun luotani, Herra! Minä olen syntinen mies.” Jee-

sus ei kuitenkaan koskaan jätä ihmistä kauhun valtaan, vaan rohkaisee: ”Älä pelkää!” **Erkki Ranta** toteaa Raamatun alkutekstin sisältävän 366 mainintaa kyseisestä kehotuksesta, yksi vuoden jokaista päivää kohti.

Jakson lopulla seuraa tehtävä, jonka Jeesus antaa Pietarille: ”Tästä lähtien sinä olet ihmisten kalastaja.” Armahdettu syntinen saa kunniatehtävän kutsua ihmisiä Jeesuksen seuraan. Kaikki jää: vene, verkot, entinen elämä. Edessä on uusi elämänvaihe ja uudet tehtävät Jumalan johdatuksessa.

Jeesuksen yhteyden ulkopuolella elävä ei ole synnintuntoinen. Hän on mielestään hyvä eikä tarvitse anteeksiantoa. Jeesus merkitsee hänelle vain hyvää ihmistä ja korkean etiikan opettajaa. Jeesus haluaa kuitenkin herättää meissä synnintunnon, harmonikävän ja tarpeen tulla pelastetuksi. Silloin hänestä tulee meille Vapahtaja. Tajuamme Jeesuksen todellisen merkityksen syntiemme sovittajana ja ikuisen elämän lahjoittajana.

Meille, uskossa elävillekin, Jeesus helpos-ti arkipäiväisty. Unohdamme hänen pyhytensä. Meidän on syytä herätä päivittäin tajuamaan Jumalan pyhyys. Vaikka Jeesus kutsuu opetuslapsiaan ystävikseen (Joh. 15:15), hän ei ole meille vain ”hyvä kaveri” vaan pyhä, pelottava ja kaikkivaltias Jumala. Jumalan pyhyys polttaa. ”Palvelkaamme Jumalaa hänen tahtonsa mukaisesti, kunnioituksen ja pyhän pelon tuntein, sillä meidän Jumalamme on tuhaksi polttava tuli” (Hepr. 12:28–29). Jumalanpelko merkitsee syvää kumartumista Jeesuksen eteen ja tunnustamista apostoli Tuomaksen tavoin: ”Sinä olet minun Herrani ja Jumalani” (Joh. 20:28). Jeesuksesta tulee *Kyrios*, Herra, se, jolla on valta elämässämme ja koko maailmassa. Paavali totesi kaiken olevan roskaa Jeesuksen tuntemisen rinnalla (Fil. 3:8). Mikään ei saa tulla jumalaksemme Jeesuksen rinnalle. Hän määrittää kaikkea. Jeesus ei halua vain jotain sydämemme ”lipaston laatikkoja” haltuunsa vaan kaikki elämänalueemme.

Herra Jeesus antaa jokaiselle seuraajalleen myös oman tehtävän ihmisten ”kalastamiseksi”. Kaikista ei tule pappeja, evankelistoja eikä seurakunnan palkattuja työntekijöitä. Itse kukin antakoon lahjansa, ikään kuin veneensä ja verkkonsa, Jeesuksen käyttöön seura-

kunnassa ja omassa arjessaan, työpaikallaan ja vapaa-aikanaan. Muistuttakoon tehtäviemme tärkeydestä erään yhdysvaltalaisen kirkon ulko-oven ylle, kirkon sisäpuolelle kirjoitettu kehoitus: ”Lähetyskenttä alkaa tästä.” Siirrytään jumalanpalveluksesta arkeen Jeesuksen jäsenenä kutsumaan ihmisiä Vapahtajan yhteyteen.

Jorma Satama

Rovasti, Tampereen Viinikan seurakunnan kappalainen

Rakkauden laki

Room. 12:16-21; Matt 5:20-30
7. sunnuntai helluntaista 11.7.

Saarnaaja kohtaa nykyään erityisesti sen yhteiskunnallisen vastustuksen, että Jumalan laki ja rakkaus erotetaan toisistaan. Tähän on monia syitä, sekä yksilöön liittyviä että laajempia. Postmoderni ideologia on suorastaan toisesta maailmansodasta lähtien muokannut maaperää tällä alueella. Narsistinen aikakautemme, hyvinvointisukupolven kirous, on häivyttänyt eron moraalin ja mielihyvän väliltä.

Postmodernille ajalle on ollut tyypillistä uusi moralismi. Homoseksuaalisuutta, muita seksuaalisia poikkeavuuksia, naisten asemaa ja erilaisten syrjittyjen ryhmien asemaa on puolustettu kirkon perinteistä etiikkaa vastaan. Näin etenkin ateismista voimansa saanut kritiikki on väittänyt kristinuskon elämänsä katsomusta – siis lakia – elämäntieteiseksi ja jopa nykyihmiselle vaaralliseksi asiaksi. Tämä on (hieman yllättäen) vanha **Friedrich Nietzschen** väittämä. Hänän taisteli Raamatun ”orjamoraalia” vastaan ja halusi löytää sekularisoituneelle ihmiselle uuden tavan elää.

Yhteiskunnassa yleistyvän näkemyksen mukaan kirkolla ei ole mielekästä sanomaa ajallemme. Sen sijaan kirkkoa tulee opettaa ja piispoja sekä pappeja ojentaa maallistuneen yhteiskunnan edustaman korkeamman moraalin mukaan. Tähän meitä opettavat niin päivälehtien journalistit kuin vihreän liikkeen kansanedustajat. Näennäisestä suvaitsevuudesta huolimatta elämme kärjistyvän vastakainasettelun aikaa.

Näiden paineiden edessä on välttämätöntä pitää toistuvasti opetusarvoja lain olemuksesta. Sekä Jeesuksen että Paavalin mukaan lain perimmäinen olemus on rakkaus. Kaikki käskyt toteutuvat rakastamisen vaatimuksessa, lähimmäisen ja Jumalan rakastamisen. Joka rakastaa, on täyttänyt lain. Jumalan lain tarkoituksena on osoittaa rakkauden olemus ja paljastaa rakkaudettomuuden luonne.

Tämä tarkoittaa toisin päin katsottuna, että jokaisen käskyn ”päämäärä on rakkaus” (1. Tim. 1:5). Älä tapa. Älä varasta. Ei ole olemassa käskyä, joka olisi ihmiselle vahingollinen. Ei ole olemassa käskyä, joka ei suojelisi elämää. Aikamme uusi moralismi ja Raamatun käsitys oikeasta ja väärästä ovat siis sovitamattomassa ristiriidassa keskenään. Siinä on jälleen yksi nietzscheläinen piirre yhteiskunnassamme.

Hieman teologisemmin sanottuna voidaan todeta, ettei ole olemassa mitään kahta ”koria” (uskon ja rakkauden), joissa Raamatun käskyjen mukainen etiikka voisi muuttua. Lyömisestä ei tule koskaan mukavaa, eikä avioero koskaan muutu lapsille myönteiseksi asiaksi (jos unohdetaan kriisiytyneiden tilanteiden välitön helpotus vaikkapa väkivaltaan: uhrin syyllistämällä ei voi perustella Jumalan lain hylkäämistä – lakihan tuomitsee myös ensimmäisen synnin). Elämän rikkominen sattuu. Aivan eri asia kirkossa ja elämässä siten, on mitä tulee tehdä sielunhoidossa, kun virhe on jo tapahtunut.

Toisin sanoen rakkauden laki tuo silmiemme eteen paratiisin. Jumalan ihmeellinen laki osoittaa, miten lähellä paratiisi on jokapäiväistä arkielämäämme. Jos uskollisuus ja rakkaus toteutuisivat tänään, kaikilla olisi hyvä olla. Jos ihmiset etsisivät toistensa hyvinvointia eivätkä vain omaa hyvinvointiaan, ongelmat olisi melko helppo poistaa.

Rakkauden laki liittyy ihmisen ihmisyyteen, ainutlaatuisen olemukseemme Jumalan kuvina. Eläimet eivät koe huonoa omaatuntoa ”rikkoessaan” käskyjä eli syödessään toisiaan ja taistelllessaan siitä, minkä kanssa voivat pariutua. Ihminen on osa luomakuntaa muttei ole eläin. Rakkauden laki muistuttaa meitä tästä. Jumala ohjaa meitä sen avulla koko ajan kohti paratiisia. Kuten apostoli Paavali sanoo, tämä tie on lankeemuksen ta-

kia kuitenkin hirvittävä. Koska lailla ei ole voimaa pitää meitä erossa synnistä, siitä tulee armoton peili.

Jumalan laki peilaa elämäämme paljastaen synnin. Siksi rakkauden laista tulee tuhovoima, joka osoittaa syntiselle paratiisin sijasta helvetin. Juuri siksi Jumalan laki ohjaa jokaisesta kohti Kristusta, kohti Kristuksen sovitustyötä. Laki kasvattaa meitä Kristukseen.

Timo Eskola

”Jos uskoisit, näkisit Jumalan kirkkauden”

Matt. 17:1-8

Kirkastussunnuntai 18.7.

Kyselemme hämmentyneinä: ”Miksi tuollainen ilmestys? Mikä sen tarkoitus oli?” Eihän Raamatussa turhan tähden kerrota asioita.

Vastaus lienee yllättävä. Jeesuksellakin, vaikka hän oli Jumala, oli inhimillisen luontonsa puolesta kiusauksia ja epäilyjä. Siksi hänkin kaipasi varmistuksia sille, että hän kulkiessaan kohti Jerusalemia ja kuolemaa oli oikealla tiellä.

Kun Jeesukselle ilmestyivät Vanhan testamentin tunnetuista hahmoista nimenomaan Mooses ja Elia, se palveli tätä tarkoitusta. Eliaahan pidettiin yleisesti Messiaan edelläkävijänä, ja Mooses oli profeetoista suurin. Viidennen Mooseksen kirjan mukaan Jumala oli aikojen lopulla herättävä toisen hänen kaltaisensa profeetan. Molemmat, sekä Mooses että Elia, olivat myös lähteneet tästä ajasta erikoisella tavalla. Elia kiidättivät pois tuliset vaunut ja hevoset. Mooseksesta sanotaan, että itse Jumala hautasi hänet, niin ettei kukaan ole hänen hautaansa sen jälkeen löytänyt.

Nyt näkyi pilvi, ja siitä kuului ääni. Pilvi oli ollut kautta Israelin historian Jumalan läsnäolon merkki. Kun se laskeutui pyhäkköteltan päälle tai näkyi autiomaanvaelluksen aikana, Jumala itse oli asialla ja israelilaiset tiesivät odottaa jotain erityistä.

Näin oli nytkin, vaikka vain pienemmälle joukolle. Pilvestä kuuluva ääni sanoi: ”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen

mieltynyt. Kuulkaa häntä!” Sanat olivat hyvin merkitykselliset. Jumala liitti siinä toisiinsa sellaista, mikä oli sanottu kuninkaasta: ”Sinä olet minun poikani”, ja sellaista, mikä oli sanottu palvelijasta: ”Sinuun minä olen mieltynyt.” Jeesus tiesi, että hänen tehtävänsä oli yhdistää nämä kaksi hahmoa yhdeksi.

Jumalan äänen kuuleminen pilvestä sellaisenaan oli sekin jotain erityistä. Ei näet ollut tavallista, että Jumala olisi puhunut suoraan ihmisille. Niin tapahtui kuitenkin Samuelille (1. Sam. 3:1–14), samoin Elialle, kun hän pakeni Iisebeliä (1. Kun. 19:1–18), ja teemani-laiselle Elifasille Jobin kirjassa (4:16), mutta sitten uskottiin, että hän oli liian kaukana pu-huakseen suoraan. Enintään hänestä kuultiin ns. *Bath qol* eli ’äänen tytär’, joka oli kuin kai-ku hänen äänestään. Oli siksi pysähdyttävää, että nyt kuului Jumalan ääni.

Jeesukselle Jumala puhui kuitenkin suo-raan hänen elämänsä suurissa tapahtumis-sa, kun hän oli Johannes Kastajan kastetta-vana Jordanilla (Mark. 1:11) ja ennakoi kuo-lemaansa ja Johanneksen evankeliumin mu-kaan pyysi, että Isä kirkastaisi hänen nimen-sä. Taivaasta kuului silloinkin ääni, joka sa-noi: ”Minä olen sen kirkastanut ja kirkastan jälleen” (Joh. 12:28). Niin tapahtui myös kir-kastusvuorella.

On kerrassaan erikoista, mutta Jumala pu-huu tänäänkin. Meidän ongelmamme ei ole – vaikka moni ajattelee toisin – ettei Juma-la puhuisi, vaan se, että me emme kuule sitä. Väite on huikea mutta tosi. Jobin kirjassa sa-notaan (33:14): ”Kyllä Jumala puhuu, puhuu toisenkin kerran, mutta ihmiset eivät sitä huo-maa.” Rakenteestämme, psyykestämmekö vai olemattomasta tai todellisesta kiireestäm-mekö vai mistä johtuu, ettemme sitä huomaa? Ehkäpä vähän kaikista mutta sittenkin eniten siksi, ettemme halua.

Kerran kysyin eräältä saksalaiselta mie-heltä, mitä hän ajatteli Jumalasta, tuonpuolei-sesta elämästä ja uskosta. Mies vastasi: ”Olen nähnyt niin paljon maailmaa ja sen kurjuutta, että tiedän, ettei Jumalaa ole olemassa enkä voi uskoa häneen.” Kysyin häneltä: ”Entäpä jos olisi mahdollista, että voisit uskoa, halu-aisitko sinä?” Mies kohta vastasi: ”En haluai-si.” Totesin silloin: ”Siinäpä se syy on, miksi et usko Jumalaa.” ”Sen, joka astuu Jumalan

eteen, täytyy uskoa, että Jumala on olemas-sa ja että hän kerran palkitsee ne, jotka etsi-vät häntä” (Hepr. 11:6). Ensinnäkin on uskalletta-va uskoa, sitten saa takuun ja varmuuden hä-nen olemassaolostaan. Koska merimieheni ei halunnut uskoa, hän ei myöskään voinut us-koa. Älä, ystäväni, siksi jää odottamaan, vaan uskalla uskoa!

Risto Heikkilä

TL, eläkkeellä oleva Fors-san kirkkoherra, Turku

Totuutta salatuimpaan asti

Matt. 7:15-23

9. sunnuntai helluntaista 25.7.

Jeesuksen vuorisaarna on todellinen opetus-paketti, rautaisannos kuulijoille. Siitä riittää ammennettavaa jatkuvasti, kaikille sukupol-ville. Se on Mestarin linjapuhe, taistelupuhe, jossa asiat puidaan halki. Kuulijoita ja luki-joita ei säästetä, ei silitellä myötakarvaan, kun totuus on kysymyksessä.

Totuuden ja harhan historia alkaa jo para-tiisista. Käärmeen klassinen kysymys: ”Onko Jumala todella sanonut?” pysähdyttää ja viil-tää syvältä. Siitä alkoi Jumalan sanan arvo-vallan murtamisen historia. Missä julistetaan elävää sanaa, siellä luuraa myös taatusti vi-hollinen, joka ei pidä koskaan lomaa. Harha, valhe, ei tunkeudu luoksemme näyttäen suo-rasukaisesti pimeän puolensa. Päinvastoin se ilmestyy aina lampaiden vaatteissa, pehmeä-nä, luokseen kutsuvana. Eivätkö lampaat ole-kin söpöjä, puoleensa vetäviä! 1. Moos. 3. ku-vaa ensimmäisen kiusauksen mitä houkuttelevimpana. Askel askelelta Käärme johdattee ensimmäisiä ihmisiä kohti väijäämätöntä tuhoa. Karvas todellisuus, karvaat hedelmät, olivat tällä turmion tiellä seurauksena.

Paavali varoitti jäähyväispuheessaan Efesoksen vanhimmille: ”Minä tiedän, että lähtöni jälkeen teidän joukkoonne tulee jul-mia susia, jotka eivät laumaa säästä” (Ap.t. 20:29). Hän oli matkoillaan kohdannut usein valheveljiä, jotka yrittivät tehdä tyhjäksi ai-

don evankeliumin työn. He tahtoivat sitoa kuulijoitaan ensisijaisesti muuhun kuin Kristukseen. Laki ja perinnäissäännöt olivat päällimmäisinä; evankeliumin ääni hukkuu niiden alle. Heidän ohjelmansa kärki oli tässä: Kristus ei riitä, paljas usko ei riitä. Tämä huuto kuuluu nykyäänkin, usein salakavalasti. Jotta olisimme hedelmää tuottavia kristittyjä, meitä vaaditaan ensiksi muun muassa antautumaan ehdoitta, rukoilemaan niin ja niin kauan, jotta hedelmämme alkaisivat näkyä.

Kristillisyyden nimissä tarjotaan monenlaista ”huhuhaata”. Meissä itsessämme on muka riittävät voimavarat mitä pyhittyneimpään elämään, kunhan vain löytyvät oikeat tekniikat ja metodit. Tässä voidaan mennä huomaamatta syvälle New Agen maailmaan. Siihen kuuluvat myös monenlaiset mantrat, jotka taivutetaan hengellisyyden ja henkisyuden mittakaavaan. Ihminen ja ihmisaavutukset ovat keskipisteenä. Katseet ja mielenkiinto ovat suuntautuneina pääsääntöisesti niihin. Ei mennä radikaalisesti juuriin asti.

Näin voidaan väistellä kuin kissa kuumaa puuroa sitä aidointa ydintä, pelastusta, joka kulminoituu Jeesuksen sovituskuolemassa ja voitossa kuoleman valloista. Taivaan portilla koetaan äärimmäinen yllätys. Jeesuksen vastaanotto on yksiselitteinen: ”En tunne teitä.” Portit eivät avaudu näille väärydentekijöille. Vaikka suosituksina olisivat miten suuret ihmeteot tahansa, ne eivät sinänsä avaa portteja millinkään vertaa. Tarvitaan sekä oikea oppi että elämä. Hengellisinkään elämä ei riitä, jos perusoppi ei ole kohdallaan. Ydin on tämä: Pelastajamme on lihaan tullut Jumalan ainoa Poika Jeesus Kristus, ristin ja kuoleman läpikäynyt kuoleman voittaja, ainoa syntimme sovittaja.

Minua ovat puhutelleet usein Heinolan pitäjänkirkon saarnatuolin symbolimaalaukset. Yksi niistä kuvaa pelikaania (joka tosin on suomalaisittain joutsenen näköinen). Pelikaania pidettiin varhaiskirkon aikana Kristuksen symbolina, koska uskottiin sen ruokkivan poikasiaan sydänverellään. Maalaus kuvaa sen selvästi. Seurakunta on aina elänyt ja elää edelleenkin pelastavan sovintoveren evankeliumista. Mitään oikotietä tai ohitustietä tämän pelastuksen ytimen ohitse ei ole.

Meidän pelastuksemme ja perille pääsymme ovat radikaalisesti armon varassa. Jumala tahtoo totuutta salatuimpaan asti. Emme tunne lainkaan sydämemme syvimpiä soppia. Tunneimme ja tiedämme olevamme syntisiä, joille armon ovi on sepposen selällä Jeesuksen täytetyn työn tähden ja sen kautta. Siinä yksin on meille kylliksi, elämässä ja kuolemassa.

Ahti Peltonen
Rovasti, Heinolan kappalainen

Panosta kestäviin aarteisiin!

Luuk. 16:1-9

10. sunnuntai helluntaista 1.8.

Sunnuntain ja viikon kirkollisena teemana on uskollisuus Jumalan lahjojen hoidossa. Ensimmäisen vuosikerran evankeliumi kertoo epärehellisestä taloudenhoitajasta, jonka toiminnassa on kuitenkin jotakin esikuvaksi kelpaavaa. Teksti on yksi vaikeimmin ymmärrettävistä perikoopeista. Mitenkään aliarvioimatta kirkkokansaa pitäisin todennäköisenä, että valtaosalle Jeesuksen opetuksen tarkoitus jää pelkän evankeliumin kuulemisen pohjalta hämäräksi. Saarnassa merkittävä kertomus tulisi avata ja tehdä ymmärrettäväksi.

Jeesuksen kertomus tarjoaa monia liittyväkohtia meidän aikaamme. Lehdistä saamme lukea vastuuttomasta rahankäytöstä, kavalluksista, vaalirahoitukseen liittyvistä sotkuista, lahjuksista. Kun Herramme kuvasi ”tämän maailman lasten” toimintaa, hän oli realisti. Kun on kyseessä omat taloudelliset edut, ihmisten surkeus tulee esiin. Vertauksen taloudenhoitaja toimi väärin, eikä epärehellisyydessä ole tänäänkään tietenkään mitään esikuvallista. Jeesus ei kehuakaan miestä hänen väärydestään vaan hänen viisaudesta. Siitä kelpasi ottaa oppia. Mitä tuo viisaus oli?

Jeesuksen vertaus kuuluu kriisin vertausten ryhmään. Värikkään kertomuksen yksityiskohdat palvelevat viime kädessä yhtä pääasiaa. Jeesus tahtoo sanoa, että ihmisen on

otettava vaarin oikeasta hetkestä. On nähtävä realiteetit, tehtävä oikeat johtopäätökset ja toimittava, kun on toiminnan aika. Jeesuksessa Jumalan valtakunta oli murtautunut ihmisten arkitodellisuuteen. Oli tullut etsikkoaika. Aika oli täyttynyt, ja Jumalan valtakunta tullut lähelle. Siksi Jeesus kehotti: ”Kääntykää ja uskokaa hyvä sanoma!” (Mark. 1:15.) Tilaisuuteen oli tartuttava. Muuten oltiin vaarassa jäädä taivasten valtakunnan ulkopuolelle.

Raha-asioissa ja omaan toimeentuloon ja omaisuuteen liittyvissä kysymyksissä ihminen on tänäänkin älykäs ja ripeä. Hengellisissä asioissa ihminen on kuitenkin hidas. Jeesuksen mainitsemin ”iäisiin asuntoihin” pääsemisessä ei ole kiirettä. Viihdymme paremmin vuokra- ja omistusasunnoissamme. Tai vaan koti tuntuu kovin kaukaiselta. Meillä ei ole täällä kuitenkaan pysyvää asuinsijaa. Emme tiedä päiviemme määrää. Siksi vertaus on aina yhtä ajankohtainen. Yksityinen ihminen elää rajallisen ajan tässä maailmassa. Hänen on myös tehtävä tili Jumalalle (Hepr. 4:13). Niinpä häntä voidaan verrata taloudenhoitajaan, joka on isännälleen tilivelvollinen rikeistään. Evankeliumi antaa mahdollisuuden päästä tuomiosta ja löytää elämä muuten ylipääsemättömässä tilanteessa. Siksi evankeliumin tullessa ulottuvillemme ja vastaanotettavaksemme tulee olla viisas ja tarttua siihen heti. Tällaiseen ripeyteen kehoitetaan muualakin Raamatussa (2. Kor. 6:1–2).

Myös perikoopin viimeinen jae, jossa Jeesus selittää vertausta, tuntuu vaikeaselkoiselta. Herran puhe väärästä rikkaudesta lienee ymmärrettävissä niin, että katoavaa rahaa tulee käyttää oikein, ikuisuutta silmällä pitäen. Tosiasia on, että evankelioiminen ja lähetys eivät pyöri ilman taloudellista tukeamme. Hengellistä työtä tehdään maallisten lainalaisuuksien, myös raha-asoiden, alaisuudessa. Valon lasten tulee satsata aarteisiin, joita ei ruoste raiskaa eikä koi syö. Onko niitä, jotka vuokrien, lainan lyhennyksen, ruoka- ja vaateostosten, sähkö- ja puhelinmaksujen ohella maksavat kymmenyksiä tai pyrkivät lahjoittamaan säännöllisesti omastaan?

Jorma Pitkänen

TL, Tampereen Pyynikin seurakunnan seurakuntapastori

Itkuun päättynyt piispantarkastus

Luuk. 19:41–48

11. sunnuntai helluntaista 8.8.

Jeesuksen ratsastaminen Jerusaleemiin on ensimmäisen adventtisunnuntain ja palmusunnuntain aiheena. Nyt kirkkoissa luetaan Luukaan versio siitä, mitä tapahtui, kun tultiin lähemmäksi kaupunkia.

Jeesuksen mainitaan itkeneen muutaman kerran julkisen toimintansa aikana. Jerusalem oli yksi syy kyyneliin. Kun Herra tuli lähemmäksi kaupunkia, hän puhkesi itkuun sen paatumuksen tähden. Tekstissä vanhan ja uuden käännöksen välillä on jonkin verran eroa. Vanhan mukaan jerusalemlaisten silmiltä oli salassa se, ”mikä rauhaasi sopii”. Uudessa heidän silmiltään on kätketty se, ”missä turvasi on”. Ilmeisesti kreikan ilmaisu (*ei egnoos... sy ta pros eireeneen*) voidaan ymmärtää molemmilla tavoilla. On kysymys siitä, että Jerusalem ei tuntenut hengellistä tilaansa eikä häntä, johon heidän olisi tullut turvautua.

Jeesus ennustaa Jerusalemin tuhon, joka sitten tapahtui vuonna 70. Joidenkuiden oppineiden mielestä teksti on kirjoitettu vasta Jerusalemin hävityksen jälkeen. Tällaisia väitteitä vastaan on huomautettu, että Jeesuksen sana on yleisiä muotoja noudattava profetia (Nikolainen) ja siinä puhutaan vain sellaisista asioista, joita tapahtui jokaisen piirityksen yhteydessä (Giertz). Selvää on jälleen kerran, että tässäkin tutkijan peruslähtökohdat vaikuttavat tulkintaan. Se, joka uskoo Jumalan olevan kaikkietävä, voi rauhassa keskittyä evankeliumin ytimeen.

Jeesus sanoo Jerusalemin tuhon synyn olevan siinä, että se ei tajunnut etsikkoaikaansa. Etsikkoaika on kreikaksi *kairos episkopees*. *Episkopee* merkitsee puolestaan ’tarkastusta’, ’vierailua’, ’Jumalan armollista lähestymistä’. Myös ’seurakunnan kaitsijaa’ tarkoittava sana (*piispa*) tulee samasta sanasta.

Seurakunnissa pidetään aika ajoin piispantarkastuksia. Niitä varten seurakunta valmistautuu huolellisesti. Vierailun ohjelma suunnitellaan hyvissä ajoin. Rippikoulupäiväkirjojen ja asiakirjojen pitää olla kunnossa. Paikat putsataan ja puunataan. Kun piispa saapuu,

hänet otetaan kunnioitettuna vieraana vastaan. Ajatus, että piispaa ei tunnettaisi eikä vastaanotettaisi seurakunnassa, tuntuu mahdottomalta. Se olisi skandaali.

Kuninkaiden kuninkaan piispantarkastus oman kansansa pääkaupungissa oli katastrofi. Kansa ei tuntenut etsikkoaikaansa eikä häntä, josta Kirjoitukset todistivat. Katastrofi tuli tosin julkiseksi vasta 40 vuotta myöhemmin, kun roomalaiset Tituksen johdolla toteuttivat Jeesuksen profetian. Hengellisellä sokeudella on seurauksensa, vaikka ne eivät aina näkyisi heti. Myös kääntymisellä on sekä ikuisuutta että aikaa koskevia ulottuvuuksia. Joonan saarnan vaikutuksesta Niniven kaupunki teki parannuksen eikä tuhoutunut.

Temppelissä Jeesus opetti kansaa ”joka päivä”. Niin kauan kuin hänen äänensä kuuluu, kansalla oli etsikkoaika. Niin kauan kuin evankeliumia julistetaan kirkoissamme, on meilläkin mahdollisuus päästä Jumalan yhteyteen. Yksittäisen ihmisen elämässä tällainen etsikkoaika annetaan kristillisen kokemuksen mukaan kaksi tai kolme kertaa. Muulloin Jumalan valtakuntaan pääsy on mahdotonta (Joh. 6:44). Maitopurkin voi ottaa koska vain kaupan hyllyltä, mutta Jumalaan ei voida tarttua samalla tavalla. Kun sielumme Paimen kolkuttelee sydämen ovella, hänet tulee päästä sisälle. Ihmisiä saa kehoittaa kääntymiseen ja evankeliumin omistamiseen. Niinhän Jeesuskin teki. Luterilaisina pidämme kuitenkin kiinni myös siitä, että ihmisen ratkaisovalta on sidottu. Hän ei viime kädessä voi itse tehdä uskonratkaisua. Jumala vaikuttaa tahtomisen ja tekemisen. Jeesus synnyttää uskon (Ap.t. 3:16).

Ylipapit, lainopettajat ja kansan johtomiehet kadottivat etsikkoaikansa ensimmäisinä ja päätyivät Jeesuksen vihollisiksi. Näin voi käydä tänäänkin kenelle tahansa. Herran tahto on kuitenkin toinen. ”Miten monesti olenkaan tahtonut koota lapsesi, niin kuin kanaemo kokoaa poikaset siipiensä suojaan!” (Luuk.13:34.) Taivaassa iloitaan yhä yhdestäkin syntisestä, joka kääntyy.

Jorma Pitkänen

Kaikki on armoa!

Luuk. 18: 9-14

12. sunnuntai helluntaista 15.8.

Kristinusko on armon uskonto. Se opettaa meitä elämään armosta ja kuolemaan Jumalan armon varassa Jeesuksen lunastamina. Se opettaa meitä armahtamaan toisia ihmisiä.

Monen mielestä uskon tie olisi selkeä, jos siinä olisi kyse ansioista. Kun elää siivosti, muistaa paastota ja maksaa kymmenykset, saisi olla pyhän Jumalan edessä turvallisella mielellä: olen oikealla tiellä, ja Jumala maksakoon minulle palkan. Mutta Raamattu ei opeta niin. Vapahtaja julistaa aivan toisenlaista oppia. Hän hämmentää juutalaiset ja yllättää meidät asettamalla pahamaineisen publikaanin hurskaan fariseuksen edelle. Jeesus kääntää arvot pääläelleen sanoessaan: ”Minä sanon teille: hän lähti kotiinsa vanhurskaana, tuo toinen ei. Jokainen joka itsensä korottaa, alennetaan, mutta joka itsensä alentaa, se korotetaan.” Mistä on kyse?

Jeesus murtaa ylpeyden. Jeesus puhui kertomuksen ”muutamille, jotka olivat varmoja omasta vanhurskaudestaan ja väheksyivät muita”. Hän tahtoi viestiä heille: Turhaan te luotatte itseenne ja halveksitte muita. Ette te ole yhtään parempia. Joka itsensä ylentää, se alennetaan.

Paasto, uhraaminen, oikeamielisyys, kunniallisuus, avioliiton pyhittäminen – kaikkea tätä meidän todella tulee noudattaa. Jeesus ei arvostellut näitä. Mutta hän sanoi: ”Et ole vanhurskas sen perusteella, että pidät nämä. Jos asenteesi on väärä, sinun sydämesi on minusta kaukana. Sinussa asuu ylpeyden henki. Sinä luotat omaan erinomaisuuteesi ja halveksit muita. Kunniallinen vaellus on tullut sinulle kauniiksi ulkokuoreksi, joka peittää ylpeytesi ja itsekeskyytesi.”

Tutki itseäsi! Farisealaisuus saa lukematomia muotoja, mutta aina sillä on yksi selvä tuntomerkki: se korottaa itsensä ja halveksii toisia. Se on vaiti omista synneistä. Kysykäämme, millaisia me itse olemme. Mitä meistä näkyy pyhän Jumalan edessä? Meille sanotaan: ”Älkää luokitelko ihmisiä, älkää tuomitko.” Aito kristillinen asenne alkaa itsensä tutkimisesta, ei muiden parantamisesta.

Farisealaisuus myrkyttää ihmissuhteita. Se hiipii salakavalasti esiin yhä uusissa tilanteissa puolustamaan omaa käyttäytymistä ja omaa elämää ja syyttelemään toisia. Usein tunnemme vahingoniltoa toisten alamittaisuudesta ja epäonnistumisista. Raamattu sen sijaan kehottaa olemaan heikkojen ja sorrettujen puolella, rakastamaan vihاميةhiä ja rukoilemaan vainoojien puolesta.

Publikaani teki parannusta vain omista synneistään. Jos tämä asenne saisi yleistyä, se tervehdyttäisi elämää suuresti. Ihmisarvoa ei tarvitsisi ansaita toisten hyväksymisellä. Keskinäinen kunnioitus lisääntyisi. Turvallisessa ilmapiirissä ehkä joku uskaltaisi itse ottaa itse esille virheensä.

Pelastuksen perusta. Kertomus antaa meille valoa ennen kaikkea pelastuskysymykseen. Publikaani asetettiin fariseuksen edelle muttei siksi, että yhden mallin sijasta tulisi toinen ihmiskeskeinen malli. Mikä tässä on tärkein opetus? Tämä: Kaikki on armoa! Fariseus ei pelastu hyvällä vaelluksella, ei myöskään tämän päivän tunnettu kirkkokristitty. Jokaisen synty paljastuu. Mutta armo on sitä, että saa tulla pyhän Jumalan eteen pyytämään armahdusta.

Jumala haluaa, että tunnustamme syntimme, luovumme puolusteluista ja turvautumme Vapahtajaan Jeesukseen. Tällöin voi kohdallamme toteutua: ”Joka itsensä korottaa, alennetaan, mutta joka itsensä alentaa, se korotetaan” ja: ”Hän lähti kotiinsa vanhurskaana.” Ihmisessä saa tapahtua Jumalan teko. Syntisestä tulee autuas ja pelastunut, Kristuksen sovintoveren tähden.

Publikaani saarnaa meille samaa kuin ristin ryöväri: kukaan ei ole niin alhaalla, ettei Jumalan rakkaus voisi häntä nostaa. Kun kaikki oma on otettu pois, jäljellä on kristinuskon ihmeellinen sisältö: kaikki on armoa. Siinä on kylliksi.

Seppo Suokunnas

Jeesus luo yhteydet

Mark. 7: 31-37

13. sunnuntai helluntaista 22.8.

Ihmiskunnan historiassa on monia koskettavia esimerkkejä siitä, että yksi julmimmista tavoista tuhota ihminen on eristää hänet kaiken yhteyden pidon ulkopuolelle niin, ettei hän kuule eikä näe mitään eikä voi puhua kenenkään kanssa, järjestää asiat aivan päinvastoin, kuin Jumala oli tarkoittanut luodessaan ihmisen yhteyteen toisen ihmisen ja luonnon kanssa. Kristikunnan historiassa uskonsa tähden eristetyt ovat kertoneet kokemuksia siitä, kuinka vankeudessaakin on saanut olla yhteydessä Jumalan kanssa, vaikka on eristetty ihmisistä ja luonnosta.

Ehkä meistä ei kukaan ole kokenut tai tule kokemaan elämässään väkivaltaista eristämistä. Paljon lähemmäksi meitä tulee tämä teksti, joka kertoo Jeesuksen ja kuuromyököiden kohtaamisesta. Jeesuksen aikanahan tällaiset ihmiset olivat yleensä kurjimmista kurjimpia. Siksi tekstissä on koskettava toteamus: ”Hänen luokseen tuotiin kuuromies, joka ei kunnolla osannut puhua.” Miehellä oli kuitenkin ystäviä, jotka hänestä välittivät ja halusivat, että Jeesus auttaisi häntä. Apu tulikin suurenmoisella tavalla: Jeesus teki parantamishmeen. Hänen tarvitsi sanoa vain sana: ”Effata, aukene.” ”Silloin miehen korvat aukenivat ja hänen kielensä vapautui, niin että hän puhui selkeästi.” Jeesus teki ihmeen. Miten suurenmoista työtä tekevätkään ne, jotka sokeiden, kuuromyököiden ja kuurossokeiden keskellä tekevät jokapäiväistä työtään niin, että yhteydenpito puolin ja toisin on mahdollista! Sekin on kuin Jumalan ihmettä heille, jotka muuten eivät saa kontaktia toisiin ihmisiin.

Teksti johdattelee meitä myös sen ajatuksen käsittelemiseen, että vaikka meillä olisi kaikki inhimilliset aistit kunnossa, saatamme kokea olevamme kuin ihminen, joka ei kuule, ei näe eikä osaa puhua. Jumala on tarkoittanut meidät olemaan yhteydessä häneen, toisiin ihmisiin ja luontoon. Onnellinen on se ihminen, joka tänään voi kokea, että hänellä on yhteydet kunnossa. Elämä ympärillä saattaa syystä tai toisesta olla sellaista, että ihminen kokee: ”Yhteydet ovat heikentyneet. Olen si-

simmältäni kovettunut ihminen, jonka kyky elämän keskellä kuulla, nähdä ja puhua on hävinnyt.” Aikamme ihmissuhteiden repiivyyden on riipaiseva esimerkki siitä, miten kuuleminen ja puhuminen ovat monessa kodissa kadoksissa: yhteys kadoksissa puolisoitten väliltä, vanhempien ja lasten väliltä, ystävien kesken, työtovereiden kesken.

Jumalan luomina me ihmiset emme kauan kestä yhteyden puutetta, vaan alamme ”kuuroutua” ja tulla ”mykiksi”. Sisäisesti kuuroutuneina ja kovettuneina meiltä häviää myös puhumisen kyky. Jeesuksen luo tulevasta sanottiin: ”kuuro, joka ei pystynyt kunnolla puhumaan”. Moni elämän kovettama kokee: ”Olisi paljon puhumista, mutta kun ei pysty kunnolla puhumaan.” Kuuro mies oppi puhumaan, mutta ensin toimivat hänen ystävänsä. He toivat hänet Jeesuksen luo. Me tiedämme, että hänen luotaan löytyy apu. Usein on kuitenkin kovin vaikeaa saada ihmisiä kuulemaan sitä.

Siksi Jumala haluaisi usein toimia lähimmäisten parhaaksi aivan tavallisten arkielämän kristittyjen kautta. Arkinen toiminta voi johtaakin Jeesuksen tekemään ihmeeseen. Emme voi viedä itseämme tai elämän kovettamaa lähimmäistä ”konkreettisesti” Jeesuksen luo – hänen ja itsemme puolesta voimme kyllä rukouksessa kantaa asiamme Vapahta-

jan luo. Voimme kuitenkin viedä elämän kovettaman ihmisen kuuntelevan lähimmäisen luo tai olla itse puhumaan opettelevan kuunteleva lähimmäinen. Usein taitaa nykyisin olla niin, että on paljon puhuttavaa, ennen kuin kaikuvat Jeesuksen sanat: ”Effata, aukene.” Ehkä on niin paljon niitä elämän umpisolmuja, että puhumista riittää.

Jeesuksen vapauttamasta miehestä sanotaan: ”Hänen korvansa aukenivat ja hänen kielensä vapautui, niin että hän puhui selkeästi.” Meidän on helppo kuvitella, miten riemastunut hän oli. Tämän pyhän aihe ”Jeesus Parantajamme” kertoo, mitä hän voi tehdä. Hänellä on kaikki valta. Usein hänen huolenpitonsa kuitenkin kätkeytyy elämän pieniin asioihin: kuuntelemiseen ja puhumiseen, ennen kaikkea siihen, että saamme päivittäin tunnustaa hänelle syntimme. Hänestä vakuutetaan meille: ”Hän on uskollinen ja vanhurskas ja antaa meille kaikki synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.” Silloin yhteys säilyy ylöspäin ja läheisiin. Silloin ei elämän keskellä kovetu kuuroksi ja sokeaksi suhteessa Jumalaan ja lähimmäisiin.

Mauri Tervonen
TT, Jyväskylän Huhtasuon aluekappalainen